

BEN ÖĞRETMENİM!

Bayrağa al olan kahraman meslektaşlarımızın aziz hatırasına...

Öğretmen... Sabrın narin çiçeği, umudun sarsılmaz kalesi, aziz vatanın yılmaz emanetçisi... İstikbalimin mimarı, beşikten mezara kadar iz sürdüğüm ışığın halesi... Ne zor kelimelere sığdırmak seni. İçimde öğretmen olmanın hep ilk günkü sevinci, dilimde aciz bir kelam... Anlatayım dilim döndüğünce, kalemim yettiğince... Anlatayım ki hem hatıra hem emanet kalsın yarınlar.

Öğretmenim. Bugün Abdülkerim öğretmendir benim adım. Adıma aşına değilse kulaklarınız, düşman kurşunundan ağır gelir bana. Bundan bir asıl evveldi, Irak cephesinde içtim şehadet şerbetini. İlk şehit öğretmen oldum sonra. Ne kutlu unvan... Yurdun evlatlarına aydınlık, vatana feda bir can.

Bir asır sonra Aybüke öğretmendim al yazmayla. Mağusa Limanı'nın içli tomurcuğu, Malabadi Köprüsü'nün aydınlık suyu... Korkmadım yedi bıçak yarasından, avaz avaz söyledim bayrak türküsünü. Şimdi beni seven gönüllere düştükçe her haziranda, bir salkım söğüt olurum Konya bozkırında, Edremit'te ölmez bir ağaç, alaza açan bir narçiçeği Kozluk'ta... Yanık bir nağme olur yirmi üç yaşım, karanfil olup açarım her karış toprakta. "Öğretmen oldum ben." Diye sevinmişim ya hani, tüm sevinçlerim size emanet şimdi. Ben bir gonca gül gibi toprağa düştüğümden beri girdiğimiz her ders benim dilimden, baktığımız her göz benim gözümünden, verdiğiniz tüm karneler benim elimdendir.

Aybüke öğretmenim, andımız seni yaşatmak, uğruna can verdiğin al bayrağı esen yelden sakınmak, memleketin her yerini evimiz saymaktır. Değil mi ki seninle meslektaş olmak demek, göğsünde her daim bir şeref madalyası taşımaktır. İnançtan ve sabırdan bir taç takıp vatanın tertemiz alına, "Öğretmenim ben!" deriz o güzel sesinle, kan yürür damarlarımıza. Ve mahcup dualar yollarız daha tazecik öğretmenken hainlerin kıydığı Neşe öğretmene. Gülen yüzüyle hatırlarız Şehit Necmettin öğretmeni. 15 Temmuz gecesinin tek öğretmen şehidi Yusuf öğretmenle artar kıvancımız. Daima bilgi fakat gerektiğinde can da veririz demektir bu, vatani canımızdan aziz biliriz demektir bu.

Bugün Salih öğretmendir adım. Vefa'lı Salih öğretmen... Tüm dünya evlere kapanmışken sokak sokak, kapı kapı dolaşıp hanelere umut taşıyan öğretmen... Yalnız erzak değildir elimdeki; milletime seve seve yaptığım hizmettir, gözlerimden hiç eksilmeyen gayrettir. Mutfak masasından yazı tahtası yapan Melike öğretmenin, öğrencisini telefonun öbür ucundan masal okuyup da uyutan Elif öğretmenin yüreğindekiyle aynı cevherdir. Bir dağ köyünde sınıfını elleriyle boyayan, duvarlarına umutlarını dokuyan, kalplere dokunurken uzak yakın tanımayan, soğuk ekranı sıcacık bakışıyla ısıtan ve şartlar ne olursa olsun "İyi ki öğretmenim!" diyen nice adsız kahramanın gayesi Türkiye kadar büyük, Türkiye kadar güzel bir çiçeği özenle büyüttür.

Ben öğretmenim. Çocuklar engin bir denizin ortasında yer alan gemilerdir bir öğretmenin hayalinde. O, geminin yelkenlerine öyle bir rüzgâr olur ki onun seyrini değiştirir, ona istikametini gösterir. Ve o küçücük gemi bir milim de bin mil de ilerlese biliriz ki hep o rüzgârın etkisiyledir. Güne başlamadan, derse girmeden, çocuğun gözüne bakmadan öğretmenin aldığı her derin nefes, gemilere doğru üflediği her rüzgâr umut taşır, inanç taşır, emek taşır. Ve bir ülkenin kalp atışı öğretmenin aldığı o nefes kadardır.

Ben öğretmenim. Cennet vatanı anlatırım çocuklarıma. Sorumluluğum ağırdır bilirim, güzelliğiyle güçlenirim. Bir ulu sevdayı emek emek büyütmek gibidir bu mesleği sevmek. Bir müjdeli haberi taşımak gibi çağdan çağa. Tarihler öncesinden ta 2023'e, 2053'e 2071'e ve nice mev'ud zamana.

Ben öğretmenim. Bir gençlik yetiştirmek isterim bu aydınlık topraklarda. Bir gençlik ki kalb-i selim sahibi... İmanına, inancına, maneviyatına hürmetkâr; onlara hizmetkâr. Bir gençlik ki zevk-i selim sahibi. Sanatıyla, kültürüyle, terbiyesiyle en yukarıda. Görenin imrendiği, görenin ona benzemeye niyet ettiği. Bir gençlik ki akl-ı selim sahibi. İlimde öncü, fende öncü, teknikte öncü. Ona güvenenleri mahcup etmeyecek bir gençlik, prangalarından kurtaranlara her daim minnettar bir gençlik. Yaşının küçüklüğüne aldanmadan, "gel sen de geleceğinde söz sahibi ol." denilen, bu vazifeye layık olmak için daim çırpınan bir gençlik. Daha on sekizinde, memleketi adına karar verme şerefi kendisine armağan edilen bir gençlik. Evlere kapandılar sanılırken bir Temmuz gecesi yayından fırlayan ok gibi göğsümüzü kabartan bir gençlik. "Çanakkale'deki on beşliler aramızdaymış, el vermişler torunlarına." dediğimiz bir gençlik. Diploma alacak yaşta tertemiz kismetine şahadetname düşenleri bağrında saklayan bir gençlik. Ve... Kutlu yürüyüşümüzde bayrağı en önde taşıyan bir gençlik...

Ben öğretmenim. Şeyh Edebalı'yi, İbn-i Arabi'yi, Mehmet Akif'i, Nazım Hikmet'i nakşederim gönüllere. Dede Korkutların, Hacı Bektaşların, Şahin Beylerin, Hasan Tahsinlerin, Gevher Nesibelerin aksini tazecik simalarda seyredirim. Sözü namus bilmek, bir milletin istiklalini haykırarak bir yüreği taşımak, "Zulmü alkışlamamak zalimi asla sevmemek"tir şiarım. Çerkez Ali'nin Konyalı Mehmet'in, Diyarbakırlı Ayşe'nin yüreğine tutunur da öyle yürürüm yarınlara. Ve gur bir sedayla haykırım duymayanlara : "Malazgirt'te ne isem Dumlupınar'da oyum. Kurtuluş Savaşı'nı verdim yıllar önce, 15 Temmuz'da bir kez daha şahlandım tüm heybetimle."

Ben öğretmenim. Gönlüm binlerce gönülle, gözüm vatanın selametinde, gücüm öğrencilerin pırıl pırıl gözlerinde. Her gün daha ziyade bir şevkle dökülür dilimden: "İyi ki öğretmenim!" Ve o güzel şarkıda da dediği gibi "Benim evim bu vatan, çocuklar geleceğim./ Son nefesimde bile öğretmen öleceğim."